

Případová studie – nespokojení kolegové

Jana chodí ráda navoněná. Petr s ní sdílí kancelář, ale ne vášeň pro parfém. Jejich vůně mu vadí a tak často provokativně větrá. Větrá a větrá. Jana okno zavírá, Petr jde hned za ní a zase otevře. Čeká na příležitost, při které by mohl nějak šikovně svoje znechucení ventilovat. Jana nic nechce vědět. Průvan jí vadí a tak jednoho dne vybuchne.

Jana: Proboha, Petře, už zase větráš! Je tu hrozná zima!

Petr: Jen na chvíli, aby tu byl čerstvý vzduch. Už se tu nedá dýchat.

J: Ale nepřeháněj, větral jsi před chvílí!

P: Ty to necítíš?

J: A co?

P: No tak já nevím, já tedy potřebuji čerstvý vzduch.

J: A nevádí ti, že jsem z toho pořád nastydlá?

P: Ty jsi nastydlá?

J: A ne?

P: Ničeho jsem si nevšiml.

J: No právě.

P: Ty taky nevidíš, když mi něco vadí.

J: A co ti vadí?

P: Ty tvoje parfém. Voníš příliš, víš?

J: To nejsou žádné laciné šmejdy.

P: To neříkám, ale je to tu všude.

Jana uraženě zmlkne.

Petr také mlčí, oba tiše pracují. Petr pustí tiše nějakou hudbu z rádia.

Jana nic neříká.

Odpoledne přichází vedoucí.

J: Paní vedoucí, tady pan kolega na mě pořád pouští průvan. Já už to vážně nevydržím. Pořád smrkám. A teď ještě to rádio. Tady se nedá pracovat.

V: Paní Marková, tady se něco sthlo, že? Pane Nový, jak je to s tím větráním? Nemůžete se nějak rozumně dohodnout?

J: Já jsem se snažila.

P: Paní vedoucí, mě je prostě nepříjemné, že tu pořád smrdí ty voňavky. Tak větrám. Jsem povinen to čichat?

J: Co ti smrdí? A co ty tvoje svačiny? Všechno tu načichne z těch jeho divných jídel.

P: Kdybys jedla jako já, tak bys nevypadala takhle...

J: Paní vedoucí, já tohle nemám zapotřebí, vážně. Sama to slyšíte...

V: Pane Nový, takhle to vážně nejde, to přece nemyslíte vážně.

P: Paní vedoucí, já chci jen trochu normálního vzduchu.

V: Prosím vás, lidi, domluvte se nějak, ne? Nejste malé děti, ne?

J: To snad ne? To se musí nějak řešit. Přece mi tady nebude někdo říkat, co mám jíst. Já jsem tu už 13 let a opravdu nejsem už malá!

P: A co tím chcete říct, dámo? Já udělám dvakrát tolik práce a vážně už toho mám taky dost.

V: Dobře, tak přijďte zítra ve tři ke mně... oba dva! Vypadá to, že nemáte dost práce.

Vedoucí odchází.

Co bylo špatně?

Jaké zaujali pozice aktéři sporu?

Jak byste to řešili Vy a co byste poradili vedoucí?